

พระราชบัญญัติ
บำเหน็จบ้านาญทหาร (ฉบับที่ ๒)
พุทธศักราช ๒๔๘๐

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐)
อาทิตยทิพอรภา
เจ้าพระยายมราช
พล.อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวชิริน
ตราไว้ณวันที่ ๒๗ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐
เป็นปีที่ ๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

เล่ม ๕๔ หน้า ๕๗๒ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๐

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๘ บางมาตรา

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๕๕๐”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสุดท้ายในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๘ คือ

“สิทธิขอบำเหน็จบำนาญต้องกระทำภายในสองปี นับแต่วันพ้นจากราชการ”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในวรรค ๒ ในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๘ นั้นเสีย

วันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๔๘๐ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๔ หน้า ๕๗๓

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ (จ) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(จ) ทหารผู้ใดลาออกโดยความสมัครใจก่อนถึงกำหนดได้รับบำเหน็จบำนาญ หรือถูกทางราชการสั่งให้ออกจากราชการ และเมื่อออกนั้นมิได้เข้าอยู่ในประเภทนายทหารกองหนุน ถ้าภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่ ห้ามมิให้นับเวลาก่อนลาออก หรือสั่งให้ออก ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญ

การลาออกนั้นจะโดยเหตุใด ๆ ก็ตาม ให้ถือว่าเป็นการลาออกโดยสมัครใจทั้งสิ้น ”

มาตรา ๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสุดท้ายในมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๘ คือ

“เมื่อคำนวณบำเหน็จบำนาญให้ไปล่วงพ้นสามปีแล้ว ให้ถือว่าการคำนวณบำเหน็จบำนาญนั้นเป็นอันเด็ดขาด ”

เล่ม ๕๔ หน้า ๕๗๔ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๔๘๐

มาตรา ๗ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรค ๒ ในมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๕ ก่อ

“ บำนาญทหารจ่ายตามพระราชบัญญัติสำหรับกรมทหาร
ณวันอังคารแรม ๔ ค่ำ เดือน ๗ ปีชวด สัมฤทธิศก จุล
ศักราช ๑๒๕๐ กับประกาศเพิ่มเติมความในพระราชบัญญัติ
สำหรับกรมทหาร ฉะบับลงวันที่ ๑๑ สิงหาคม พุทธ
ศักราช ๒๔๕๔ พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร พุทธ
ศักราช ๒๔๗๑ และพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร
แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๕ นั้น ถ้ารายได้คำนวณ
ได้เป็นจำนวนสูงกว่าปีละเจ็ดพันสองร้อยบาทแล้ว ก็คงให้
ได้รับสูงกว่า จำนวนที่ได้รับจริงในวันใช้พระราชบัญญัตินี้
ปีละหนึ่งพันสองร้อยบาท ”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในวรรคสุดท้ายในมาตรา ๒๒
แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๕
และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน

“ ผู้นั้นขาดสิทธิรับบำนาญตั้งแต่วันศาลพิพากษา ”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๔ ผู้ซึ่งได้รับบำนาญ ถ้ารัฐบาลเรียกให้กลับเข้ารับราชการอีก เงินเดือนครั้งหลังได้น้อยกว่าเงินเดือนเดิมเมื่อก่อนออกจากราชการ จะขอรับบำนาญรวมกันไปด้วยก็ได้ แต่ถ้าเงินเดือนใหม่รวมกับบำนาญสูงกว่าเงินเดือนเดิม ต้องลดบำนาญลงในเวลาที่รับราชการครั้งหลังจนเงินเดือนใหม่รวมกับบำนาญไม่สูงกว่าเงินเดือนเดิม ถ้าเงินเดือนใหม่สูงกว่าหรือเท่าเงินเดือนเดิม ก็ให้คงบำนาญระหว่างนั้น เมื่อออกจากราชการตอนหลัง ให้คำนวณบำนาญโดยคิดเฉพาะจำนวนเงินเดือนที่ได้รับจริงในตอนใหม่ และเฉพาะเวลาราชการในตอนใหม่เพิ่มเข้ากับบำนาญเดิม

เงินเดือนเดิมตามมาตรานี้ ถ้าสูงกว่าชั้นสูงสุดของยศซึ่งเปรียบเทียบเท่าตำแหน่งเดิม ให้คิดเพียงชั้นสูงสุดของยศซึ่งเปรียบเทียบเท่าตำแหน่งเดิมนั้น

การขอรับบำนาญรวมไปกับเงินเดือนตามวรรค ๑ ให้จ่ายได้รวมกันไม่เกินหนึ่งพันบาท”

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในวรรค ๑ ในมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๕ ทหารตลอดทั้งพลทหารไม่ว่าตำแหน่งใด ชั้นใดประสพอันตรายถึงทุพพลภาพในขณะที่ปฏิบัติราชการในหน้าที่ นอกจากจะได้รับบำนาญตามสิทธิปกติ ผู้นั้นจะได้รับบำนาญพิเศษเพิ่มขึ้นตามสมควรแก่เหตุการณ์และความทุพพลภาพ คือ”

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๐ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

พระราชบัญญัติบำนาญ ทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๗

มาตรา ๘ วรรค ๒ มาตรา ๓๕ (๑) มาตรา ๒๒ วรรคสุดท้าย
มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ วรรค ๓ และมาตรา ๓๐ ซึ่งพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้ให้ยกเลิกความ
ฉบับนี้ให้ยกเลิกความ

มาตรา ๘ วรรค ๒ “ผู้ได้รับบำนาญตามมาตรา ๕ ถ้าภายใน
สิบสองเดือนนับแต่วันออก รัฐบาลจะให้กลับเข้ารับราชการมี
เงินเดือนไม่ต่ำกว่าที่ได้รับเมื่อออกจากราชการ แต่ผู้นั้นไม่ยอมกลับ
เข้ารับราชการ ผู้นั้นทั้งหมดสิทธิที่จะได้รับบำนาญต่อไป”

มาตรา ๓๕ (๑) “ทหารผู้ใดลาออกโดยดำพึงใจสมัครของ
ตนเอง ก่อนถึงกำหนดได้รับบำนาญ และเมื่อลาออกนั้นมิได้
เข้าอยู่ในประเภทนายทหารกองหนุน ถ้าภายหลังกลับเข้ารับราชการ
ประจำการใหม่ ไม่ให้นับเวลาก่อนลาออกนั้นในการคำนวณบำนาญ
บำนาญ”

มาตรา ๒๒ วรรคสุดท้าย “ผู้นชชาติสิทธิรับบำนาญตั้งแต่วันที่
ต้องจำหรือจันต์ม้ตายตามคำพิพากษาเป็นต้นไป”

“มาตรา ๒๔ ผู้ซึ่งได้รับบำนาญ ถ้ารัฐบาลเรียกให้กลับเข้า
รับราชการอีก เงินเดือนครั้งหลังได้น้อยกว่าเงินเดือนเดิมเมื่อก่อน
ออกจากราชการทหารประเภทประจำการ จะขอรับบำนาญรวมกัน
ไปด้วยก็ได้ แต่ถ้าเงินเดือนใหม่รวมกับบำนาญสูงกว่าเงินเดือนเดิม

เล่ม ๕๔ หน้า ๕๗๘ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๗๐

ต้องลดบำนาญลงในเวลาที่รับราชการครั้งหลังจนเงินเดือนใหม่รวมกับ
บำนาญไม่สูงกว่าเงินเดือนเดิม ถ้าเงินเดือนใหม่สูงกว่าหรือเท่า
เงินเดือนเดิม ก็ให้คงบำนาญในระหว่างนั้น เมื่อออกจากราชการ
ตอนหลังให้คำนวณบำนาญโดยคิดเฉพาะจำนวนเงินเดือนที่ได้รับจริง
ในคอนใหม่แต่ละเฉพาะเวลาราชการในคอนใหม่เพิ่มเข้ากับบำนาญ
เดิม”

มาตรา ๒๕ วรรค ๓ “ทหารตลอดทั้งพลทหารไม่ว่าตำแหน่งใด
ชั้นใดประสพอันตรายถึงทุพพลภาพในขณะปฏิบัติราชการในหน้าที่
โดยคำสั่งของผู้บังคับบัญชานอกจากจะได้รับบำนาญตามสิทธิปกติ ผู้
นั้นจะได้รับบำนาญพิเศษเพิ่มขึ้น ตามสมควรแก่เหตุการณ์และความ
ทุพพลภาพ คือ ”

“มาตรา ๓๐ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่รักษา
การให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้”